

Байки в прозі

Микола Білокопитов

КОМПРОМІС

Наліво дорога. Направо дорога. А прямо прірва.

Стоїть гурт на роздоріжжі, не може дати собі ради: якою дорогою до кращого життя скоріше дійти? Одні закликають піти неодмінно ліворуч, другі — праворуч. Треті запропонували компромісний варіант.

Послухали третіх і з піснями рушили прямо.

ЗАПРОШЕННЯ ДО РОЗМОВИ

— А тепер, вельмишановний пане Язык, давайте нарешті поговоримо про свободу слова, — запропонував величезний Кляп, зручно вмостившись у Роті.

ПЕРЕДВИБОРНА АГІТАЦІЯ

— Ми найнадійніша об'єднуюча сила! Голосуйте за нас і тільки за нас! — агітували за себе Наручники.

ПРО АМБІЦІЙНІСТЬ

— Шановна добродійко Ніч! Передайте, будь-ласка, отому хвалькуватому вискочці Ранку, щоб на очі мені не траплявся! Бо я йому покажу, хто мудріший! — грозився Вечір.

ДОСТОЙНА ВІДПОВІДЬ

Ішли дорогою троє. Аж бачать: попереду хтось до дерева ланцюгами прикутий. Підійшли ближче, впізнали бідолаху.

— За що ж це тебе? — поцікавилось Невігластво.

— Дарма не прикували б! — ехидно зауважила Підступність.

— Покайся! Може відпустять? — порадила Глупота.

Нічого не відповіла їм обплутана ланцюгами Свобода. Нащо дарма слова витратити...

ПРИТЧА ПРО ВОЛЮ

Була собі Воля. Велика, як небо, світла, як пам'ять, шанована, як козацька шабля, бажана, як кохана жінка. Усяк, хто був при ній, цінував її й гордився нею.

Та прийшли недобрі часи. Остудили серце, затуманили розум. І кожному захотілося мати свою Волю — хоч невеличкий шматочок, хоч пів шматочка. Кожен приходив і брав потроху. Брали, брали та й вибрали всю.

Тепер у кожного зокрема вона є, а у всіх разом її немає.

Так і живемо...

ПРО МАРНОТРАТСТВО

Якось зустрілися дві думки — Розумна і Дурна. Погломонили про те, про се та й розійшлись.

— Ну й дурна ж я, що вгепала стільки часу на пустопорожні балачки! — з досадою зауважила сама собі Розумна Думка.

— Ну й розумна ж я, раз та дурепа так довго теревенила зі мною! — вихвалялася Дурна Думка перед знайомими.

ПРО ПЕРСПЕКТИВУ

Ще повний сил і здоров'я Гребінець частенько нудьгував, лежачи в кишені Господаря. Роботи йому було з кожним днем все менше й менше. І ось, на хазяйській голові лишилася всього одна-однісінька волосина. Як уже не леліав її Господар, але одного ранку Гребінець ненавмисне зачепив ту волосину й висмикнув. І залишився безробітним.

Мораль: не тій Голові служив.

ПРО ПРАВА Й ОBOB'ЯЗКИ

— Згідно з нашим Законом кожна вівця має цілковите й незаперечне право бути з'їденою у встановленому порядку. І наш святий обов'язок забезпечити кожній Вівці таке право! — впевнено закінчив свій виступ на вселісовому правовому форумі Вовк.

ПІДСТУПНА ЧЕМНІСТЬ

— Безкінечно радий буду бачити всіх вас у себе! — гостинно усміхався перехожим відкритий каналізаційний Люк.

ПРО НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

— І для чого чоловікові така вишукана фігура з такою підкресленою талією? — дивлячись на Віника, заздрісно зітхнула Швабра.

НА ВСЕ РОЗУМ ТРЕБА

Стоїть Дурень при дорозі, потилицю чухає.

— Чого журишся? — спитали в нього.

— Та ось, — каже, — у нашому магазині зранку мізки недорого продавали, а мені не дісталось. Бо в черзі останній стояв.

— Чого ж раніше чергу не зайняв?

— А на це ума не вистачило.